

ရွှေဘေဘီစာပေ

မိုးစက်ပွင့်

အိန္ဒိယ ငှက်ငယ်

အခန်း(၁)

ချစ်သူတို့ ဘဝမှာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်က အဘက်ဘက်မှာ ပြည့်စုံနေပြီး မိဘတွေကလည်း သဘောတူ ထားကြသည် ဆိုတော့ အရာအားလုံးက အေးချမ်းသာယာဖွယ်ရာအတိနှင့် ။ သူကလည်း ကိုယ့်ကို တုန်နေအောင်ချစ်ပြီး ကိုယ်ကလည်း သူ့ကို ချစ်သည် ဆိုတော့ ဘာလိုသေးလို့ လဲ။

အခြား အခြားသောသူတွေဆိုရင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ချစ်ခရီးလမ်းက မဖြောင့်ဖြူး ကြဘူးတဲ့ ။ မင်းထက်စံနဲ့ ရွှေအိမ်စံသူ တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ခရီးလမ်းကတော့ ဆူးငြောင့်ခလုတ် ကင်းရှင်းစွာ။

မင်းထက်စံက ဆရာဝန်။

ရွှေအိမ်စံသူက ကွန်ပျူတာသင်တန်းဖွင့်ထားတာလေ၊ နှစ်ဖက်စလုံးက ချမ်းသာကြွယ်ဝသူ တွေမို့ ဘာလိုသေးလဲ။

"အိမ်"

"ဟင်...ဘာလဲ ကို"

"ကို တို့ ဘယ်တော့ လက်ထပ်ကြမလဲဟင်"

"စောပါသေးတယ် ကို ရယ်။ အိမ် အပျိုဘဝနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပါရစေဦး"

"ကျွတ်...အိမ်ကကွာ။ အဲဒါ ကို့ကို တမင် ညှဉ်းဆဲနေတာ။ အပျိုဘဝ

နဲ့ ဒီလောက်အကြာကြီး နေလာတာ တော်ရောပေါ့။ ကို ကတော့ မနေနိုင်တော့ဘူး။ အိမ်နဲ့ အတူတူနေချင်လှပြီ။ ကိုကို မညှဉ်းဆဲပါနဲ့ တော့ အိမ်ရယ်...နော်"

"အဟွန်း"

အိမ် ရယ်ပြီး ကန်ရေပြင်ဘက်ကို မျက်နှာမူလိုက်၏။ အိမ် ကိုကို ချစ်တာတကယ်။ ဒါပေမဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်သေးတာလည်း တကယ်ပဲမို့။

"ဘာလို့ ဆန္ဒတွေ စောနေတာလဲ ကို ရဲ့ "

"အဲဒီလိုတော့ မပြောနဲ့ လေ အိမ်ရဲ့ ။ ဘယ်သူမဆို ကိုယ် ချစ်တဲ့ သူနဲ့ နီးချင်ကြတာပဲ မဟုတ် လား။ မနီးချင်တာ အိမ် တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်"

"ဪ...အခုရော ဝေးနေလို့ လား"

"ကြည့်...စကားကို ကပ်ဖိုးကပ်ဖွဲပြောတာ။ အတူတူ နေရော ညရော "

"တော်ပြီ...တော်ပြီ...မပြောနဲ့ တော့"

"ပြောမယ်ကွာ...တစ်သက်လုံး အတူနေချင်တာ။ တော်ကြာ အိမ်ကို စောင့်ရင်းစောင့်ရင်းနဲ့ ဒီကောင်က ဘိုးဘွားရိပ်သာကို ဝင်ရတော့မယ်"

"ဒါဆို မစောင့်နေနဲ့ လေ။ အခြားတစ်ယောက် ရှာလိုက်ပေါ့"

"ရှာစရာလား၊ ကိုက အိမ်ကိုပဲ ချစ်တာ၊ အိမ်က လွဲရင် အားလုံးဖွဲ ဆန်ကွဲပဲ"

"တကယ်"

"မယ့်ဘူးလား၊ ယုံအောင် သက်သေပြဖို့ အခွင့်အရေးကျတော့လည်း မင်း မပေးဘူး၊ ကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ပြောပါဦး"

အိမ် သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်၏။ မျက်ဝန်းတွေက တကယ်ပဲ ရီဝေဆွေးမြေ့နေဟန် မြင် ရပြန်တော့ စိတ်မကောင်းပြန်။ သူ လက်ထပ်ဖို့ ပြောတိုင်း ရက်တွေ လတွေ ရွှေ့ပြောင်းနေတာက အိမ်။ လူကြီးတွေကလည်း လက်ထပ်စေချင်နေတာကြာပြီဆိုတော့...

"ကိုက ဘယ်တော့ လက်ထပ်ချင်တာလဲ"

"ဖြစ်နိုင်ရင် ခုပဲ တရားရုံးမှာ လက်မှတ်သွားထိုးပြီး လက်ထပ်လိုက်ချင်တာ"

"ပိုပြီ"

"မပိုဘူး...တကယ် အဟုတ်"

အိမ် သူ့ ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်မိပြီး...

"မျက်နှာလေးက သနားချင်စရာလေးပဲ"

"ဒါဆို လက်ထပ်ဖို့ ခေါင်းညိတ်လေ"

"ကောင်းပြီလေ၊ အိမ်ရောက်ရင် ကိုစိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်စေရမယ် ကျေနပ်လား"

"တကယ်"

"အင်း"

"ဟား...ဝမ်းသာလိုက်တာ အိမ်ရယ်။ တကယ် အတည်နော် ပျော်လိုက်တာ"

ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားတဲ့ မျက်နှာက လိုချင်တာရလို့ ပျော်သွားသ

ည့် ကလေးတစ်ယောက် နှယ်။ သူ့မှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဆေးရုံပြေးရ၊ ဆေးခန်းထိုင်ရနှင့် အလုပ်မအားသည့် ကြားမှ ပဲ အိမ် မျက်နှာလေးကို မြင်ချင်လို့ ဆိုပြီး အချိန်တွေကို ကတ်သပ်ဖွဲ့ထုတ်လာခဲ့ရတာ ပင်ပန်းနေမလား။

အိမ် နဲ့ သူ။

လူကြီးချင်း ခင်မင်လို့ သူ့အိမ်ကိုယ့်အိမ် အဝင်အထွက်ရှိရာမှ သံယောဇဉ်တွယ်မိခဲ့ကြတာ။ လူကြီးတွေက သူနဲ့ ကိုယ့်ကို သဘောတူထားတယ်လို့ လမ်းကြောင်းပေးတာကို သူတို့ လျှောက်ခဲ့ကြ တာ ဘာ အခက်အခဲ အတားအဆီးမှ မရှိ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်လည်း နားလည်မှုတွေ ရှိခဲ့ကြ သည် လေ။

"ကို"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဒီက အကောင်းပြောမလို့ ဟာကို"

"ဒီကလည်း အကောင်းနားထောင်ပေးနေတာလေ"

မျက်စောင်းက ဝေခနဲ ရောက် လာပြီး...

"လက်ထပ်ပြီးရင် အိမ်ကို အနိုင်ကျင့်ရဘူးနော်"

"ဟောဗျာ...ကိုယ်ချစ်လို့ ယူထားတဲ့ မိန်းမကို အနိုင်ကျင့်ပျံ့မလား"

"ပြောလို့ မရဘူးလေ၊ စကားပုံက ရှိနေတာဥစ္စာ"

"ပြောပါဦး၊ ဘာစကားပုံလဲ"

"မရခင်မှာ သာ ဖျာလိုလိပ်ပြီး ထိပ်ပေါ်တင်ထားကြတာ။ ရပြီးရင် ဖျာလိုခင်းပြီး နင်းချေ တတ်ကြတယ်တဲ့ "

"အဲဒါ ယောက်ျားတိုင်းမှ မဟုတ်ဘဲ အိမ်ရဲ့ "

"တော်တော်များများကတော့ အဲဒီလိုပဲလေ"

"အဲဒီ တော်တော်များများ ထဲမှာ ကို မပါစေရဘူး စိတ်ချ"

ပြောပြီး အိမ် ခေါင်းလေးကို ချစ်စနိုးပုတ်လေ၏။ မင်းထက်စံက အိမ်ထက် သုံးနှစ် အသက် ပိုကြီးတယ်လေ။ အဲဒီတော့ သူနဲ့ စာပြီး ကိုယ်က လူကြီးပေါ့။

"အိမ်ဆိုတဲ့ အတိုင်း အိမ်ကရော အိမ်ထောင်တစ်ခုရဲ့ သာယာနွေးထွေးမှုတွေကို ပေးနိုင်မယ် မဟုတ်လား"

"အိမ် ဘယ်လို မိန်းမလဲဆိုတာ ကို သိပါတယ်"

"အင်း...သိတယ်။ ပိုပြီး ယုံကြည်ချင်လို့ ပြောတာ"

"ယုံကြည်ပါ ကိုရယ်၊ အိမ်က ကိုအတွက် အိမ်ထောင်ရှင်မကောင်း ပီသစေရမယ် သိလား"

အိမ်ပြောပြီး သူ့ခါးကို ပြန်ဖက်ထားလိုက်၏။ အိမ် သူ့ကိုယုံကြည်သလို သူကလည်း အိမ်ကို ယုံကြည်စွာနဲ့ ချစ်ခဲ့ကြတာလေ။ အိမ်က အပြင်စီးပွားရေးကိစ္စတွေမှာ လည်ဝယ်ထက်မြက်သလို အိမ်မှုကိစ္စတွေလည်း နိုင်နင်းသူ။

"အိမ်"

"ဟင်"

"ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ပြီးရင် ဟန်းနီးမွန်း ထွက်ကြမယ် သိလား။ အိမ်ဘယ်ကို သွားချင်လဲ"

"အိမ် စဉ်းစားဦးမယ်လေ"

မျက်လုံးလေးထောင့်ကပ်ပြီး
စဉ်းစားဟန်လေးပြုပြီးမှ ...

အိမ်

အတန်ကြာ

"ပြည်ကို သွားကြရင် မကောင်းဘူးလား ကို။ ရွှေဆံတော်ဘုရားကို
အိမ် ဖူးချင်တယ်။ ပြီး တော့ အဲဒီမှာ မေမေ့ဆွေမျိုးတွေရှိတယ်တဲ့ "

"အိမ် တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူးလား"

"ဟင့်အင်း...မရောက်ဖူးဘူး ကို ရဲ့ ။ ကိုရော ရောက်ဖူးလား"

"အင်း...ကိုက နှစ်ခေါက် သုံးခေါက် ရောက်ဖူးတယ်လေ"

"ဒါဆို အဲဒီကို သွားမယ်နော် ကို"

"အိမ်သဘော အိမ်သဘော"

"အဲဒါကြောင့် ကိုကို ချစ်တာ"

မေးစေ့ကို မော့နမ်းစေချင်တာပေမဲ့ အိမ် နင်းလိုက်တာက ဘယ်ဘက်ရင်အုံဆီကို ၊ ဘယ်ကိုပဲ နမ်းနမ်း အိမ်ဆီက အနမ်းပန်းတစ်ပွင့် ရလိုက်တဲ့ မင်းထက်စံ၏ ရင်ထဲမှာ နွေးထွေးရှိန်းမြဲသွား လျက်။

အခန်း(၂)

"သားနဲ့ သမီးက လက်ထပ်ကြတော့မယ် ဆိုမှ တော့ ဖေဖေတို့ က ဘာပြောစရာရှိမှာ လဲ။ ရက်ကောင်းရက်မြတ် ရွေးလိုက်ကြရုံပဲပေါ့"

"ဟုတ်တယ်၊ မေမေတို့ က သားနဲ့ သမီးကို လက်ထပ်စေချင်တာကြာပြီပဲဥစ္စာ"

"အခု သားက လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စ နားပူနားဆာလုပ်လာတော့ ခင် ဖြင့် ဝမ်းသာအားရနဲ့ အချိန် မဆွဲဘဲ ဒီနေ့ပဲ လိုက်လာခဲ့တာ"

"ပန်းတို့ လည်း ဒီလိုပါပဲ ခင်ရယ်၊ သမီးက လက်ထပ်တော့မယ်ဆို တာနဲ့ ခင် ဘယ်နေ့ရောက် လာမလဲ မျှော်နေတာ"

"ခင်က ဒီကိစ္စဖြစ်စေချင်တာ ကြာလှပါပြီ ပန်းရယ်၊ သားကလည်း ဒီ အတိုင်းပဲ ၊ သမီးက အချိန်ဆွဲနေလို့ သာပေါ့"

"အခု ပန်းတို့ ဆန္ဒ ပြည့်မြောက်ပါပြီ ခင်ရယ်"

မင်းထက်စံနဲ့ ရွှေအိမ်စံသူ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ခိုးကြည့်လို က်ကြပြီး အကြည့်ချင်း ဆုံတော့ ရှက်ပြုံးကိုယ်စီနှင့် ရင်တွေလည်း ခုန် နေကြသည် လေ။

"ကဲ...သား"

"ဗျာ"

"မေမေတို့ ဘယ်ဟိုတယ်မှာ မင်္ဂလာဆောင်ပေးရမလဲ ပြော"

"ကျွန်တော်ကတော့ ဘယ်ဟိုတယ်မှာ ပဲဖြစ်ဖြစ် ရပါတယ်၊ အိမ်သဘောကိုသာ မေးကြည့်ပါ"

"သမီး"

အိမ်ဘက်ကို လှည့်ခေါ်လိုက်တော့...

"သမီးကလည်း ဘယ်မှာ ဖြစ်ဖြစ်ရပါတယ်။ မေမေတို့ ကြိုက်သလိုစီစဉ်ပါ"

"နှစ်ယောက်သား အတိုင်အဖောက်ညီနေကြပါလား"

"ဪ ပန်းရယ်...အတိုင်အဖောက်က ညီမှာ ပေါ့။ အသွင်တူမှ အိမ်သူဖြစ်တာလေ"

"ဟုတ်ပါပြီ...ဟုတ်ပါပြီ"

ရယ်သံတွေက တိုးတိုးညက်ညက်၊ နှစ်ဖက်မိဘတွေအလယ်မှာ မျက်နှာငယ်စရာမရှိဘဲ ကိုယ် လိုရာဖြစ်စေခဲ့ခြင်းမို့ သူတို့ ဘဝမှာ စိတ်ညစ်စရာဆိုတာမရှိ၊ အရာရာပြီးပြည့်စုံခြင်းများ နှင့် သာ။

"ကဲ...ဒါဆို သားနဲ့ သမီး မင်္ဂလာကိစ္စအတွက် စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်ကြတာပေါ့။ ဖေဖေ ကတော့ နာမည်ကြီးဟိုတယ်တစ်ခုမှာ ခမ်းခမ်းနားနားကြီးကို လုပ်ပေးမှာ "

"ဒါပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မမှာ လည်း ဒီသားလေး တစ်ယောက်တည်းပဲရှိတာ ။ သူ့အဖေဆုံးပြီး ကတည်းက ဒီသားအမိနှစ်ယောက်ပဲ တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက် အဖြစ်ရှိနေခဲ့တာ။ ခုတော့ သမီး တစ်ယောက် တိုး လာပြီဆိုတော့ အတိုင်းမသိပါပဲရှင်"

"ပန်း ခင့်ကို ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သာ သမီးကို သျှောင် နောက်ဆံထုံးပါဆိုသလို ခင်တို့ အိမ်ကို ထည့်ပေးရမှာ ၊ ပန်းတို့ မှာ က သားငယ်ရှိသေးတော့ တော်သေးတာပေါ့။ မိဘတိုင်း သားသမီးနဲ့ မခွဲချင်ကြတာက သဘာဝပါ ခင်ရယ်"

ဒေါ်ပန်းမြတ်ပြောတာက တကယ်။ အမှန်ပြောရရင် သမီးရော သမက်ရောကို ကိုယ့်မေတ္တာ ရိပ်အောက် မျက်စိရှေ့မှောက်မှာ ပဲ ထားချင်တာပေါ့။

ဒါပေမဲ့...

ခင်က ပြေးကြည့်မှ ဒီသားအမိနှစ်ယောက်ပဲရှိတာ။ ဒါကို ကိုယ်က အတ္တကြီးစွာနဲ့ သူ့သားကို သူ့ရင်ခွင်ထဲကနေ ဆွဲမထုတ်ရက်။ ဒါမိခင်ချင်း ကိုယ်ချင်းစာတာလေ။ ကိုယ်တွေက သမီးနှင့် သား နှစ်ယောက်မွေးထားတာဆိုတော့ သမီးပါသွားလည်း သား ကျန်သေးသည်ဆိုတော့ ဖြေစရာရှိသေး တာပေါ့။

"အဲဒီလို မိခင်ချင်းကိုယ်ချင်းစာစိတ်နဲ့ ခင့်ဘက်က တွေးပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါ တယ် ပန်းရယ်။ အဲဒါကြောင့် မိဘကစ ကိုယ်ချင်း စာစိတ်ရှိတဲ့ ပန်း သမီးကို ခင် ချွေးမတော်ခွင့်ရ တာ ဘုရားမတာပဲ သိလား"

"ခင့်သားကလည်း သားလိမ္မာလေးလေ"

"သားနဲ့ သမီး"

"ဗျာ"

"ရှင်"

"ဘာတွေ တိုင်ပင်ကြဦးမလဲ၊ ခြံထဲဆင်းပြီး လမ်းလျှောက်ရင်း တိုင်

ပင်ကြလေ"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဟုတ်ကဲ့ဆိုပြီး မြန်မြန်ဆန်ဆန် ခေါင်းညိတ်လိုက်တာက မင်းထက်
စံ၊ တော်လိုက်တဲ့ ယောက္ခမ။ အဲလေ ယောက္ခမီးလောင်းကြီး ၊ ဒီကလ
ည်း သွားချင်နေတာ ကြာပြီမို့ ထရပ်လိုက်စဉ်...

"သမီး လိုက်သွားလေ"

"ဟုတ်ကဲ့"

လူကြီးတွေရှေ့က ထွက်လာခဲ့ပြီး ခြံထဲကို ဆင်းလာခဲ့တော့ မင်းထ
က်စံက အိမ် လက်ကလေး ကို ဆုပ်ကိုင်လို့ ရယ်ပါ။ ဒီလက်တွေ
ထာဝရမြဲပါရစေ၊ နှစ်ယောက်သား ဒန်းလေးပေါ်မှာ ထိုင်လိုက် ကြပြီး...

"အိမ်"

"ဟင်"

"ကိုယ် ဟိုဟာ လိုချင်ပြီ သိလား"

"ဟင်...ကိုစကားကလည်း ဘာကြီးမှန်းမသိဘူး"

မင်းထက်စံ ရယ်လိုက်ပြီး...

"တလွဲမတွေ့ပါနဲ့ အိမ်ရဲ့ ၊ ကိုက သားသားမီးမီးတွေ လိုချင်တာကို
ပြောတာ"

"နားရှက်စရာတွေ၊ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ ကိုရဲ့ ၊ လက်တောင်
မထပ်ရသေးဘူး၊ အဆင့် တွေ အရမ်းကျော်နေပြီ သိလား"

"ကိုက ကို လိုချင်တဲ့ ဆန္ဒကို ခုကတည်းက ကြိုပြောထားတာပါ"

"ကြိုမပြောနဲ့ နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေးပဲ"

"အဲဒီလို နောင်ခါတွေရှိလာမှာ စိုးလို့ ကိုပဲ ကြိုပြောထားတာလေ"

သူ ဘာပြောချင်လဲဆိုတာ အိမ် သဘောပေါက်တာပေါ့။ သူက ဆရာ ဝန်ဆိုတော့ အိမ်ထက် ပိုပြီး နားလည်နေမှာ ပဲလေ။ အချို့မိန်းမတွေက လက်ထပ်ပြီး တော်တော်နဲ့ သားသမီးမလိုချင်ကြ တာ။ အလှပျက်မှာ စိုးတာတို့ စီးပွားရေးလုပ်ချင်သေးတာတို့ ဘာတို့ ကြောင့် ပေါ့။

"အိမ်ကို အခြားမိန်းမတွေနဲ့ ရောထွေးမပစ်လိုက်ပါနဲ့ ကို ရယ်။ လက်ထပ်ပြီးရင် ဒီလိုအဖြစ် မျိုးတွေ ရှိလာမှာ ဓမ္မတာပါ။ မိခင်စိတ်ရှိတဲ့ မိန်းမတွေကျတော့ အလှပျက်မှာ တို့ ဘာတို့ တွေးနေမှာ မှ မဟုတ်တာ"

"ကို သိပါတယ်"

"ခုမှ ဘာသိတာလဲ"

"ဪ...အိမ်က ကိုအတွက် တကယ်မြတ်နိုးစရာကောင်းတဲ့ အိမ်သူ သက်ထား ဇနီးမယား ဖြစ်မယ်ဆိုတာကိုလေ။ ဟုတ်တယ်မို့လား"

"မဖြစ်ရင်ရော"

"မဖြစ်ရင်လည်း ချစ်မှာ ပဲ"

"တကယ်"

"တကယ်ပေါ့"

အိမ် ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ရယ်နေလေတော့...

"အဲဒါကြောင့် ကို့ကို ချစ်တာဆိုပြီး ရင်ဘတ်ကို ခိုးမနမ်းတော့ဘူးလား"

"နမ်းစရာလား"

"ဒီတစ်ခါ ခိုးမနမ်းနဲ့ ။ မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံး အားနေတာကို။ အိမ် မနမ်းတော့ဘူးဆိုရင် ကို ကပဲ"

"အာ...ကိုနော်"

လက်ကလေး ကာလိုက်ပေမဲ့ မရတော့ပေ။ အိမ် ပါးပြင်လေးထက်မှာ အနမ်းခလို့ ရင်ခုန်နှုန်း က ဗို့အားတစ်ရာ။ အခုမှ ချစ်ကြတာမဟုတ်ပေမဲ့ ရင်ခုန်သံတွေက အိုမင်းဟောင်းနွမ်းသွားသည် မရှိ၊ အမြဲတမ်း နုသစ်လန်းဆန်းနေသည် သာ။

"ကို အရမ်းဆိုးတာပဲ"

"နောက် ဒီထက် ဆိုးဖို့ တွေရှိသေးတယ်"

"ကြောက်စရာကြီးပါလား"

"မကြောက်ပါနဲ့ ...အဲဒါ ချစ်စရာ"

"သူမှ အပြောကောင်း"

အဲဒီ မျက်စောင်းလေးကိုပဲ ရင်ထဲမှာ သိမ်းထားမိချင်အောင် ချစ်တာ၊ အဲဒါအပို မဟုတ်ဘူး ၊ တကယ်ဆိုတာ ကိုယ်သာအသိဆုံးပါ။

အခန်း(၃)

ရေနဲ့ ကမ်း ပန်းနဲ့ လိပ်ပြာ xxx ကြယ်စင်ငွေလမင်း xxx တွဲလျက် အ တူတည်ရှိလို့ နေ xxx သဘာဝအတိုင်း ရှိလျက်ပါပဲ xxx တမင်ရက်စက် ခွဲသွားသူရေ xxx

ရင်ခွင်ဦး အသည်းနုသစ္စာ xxx မပန်လို မခြွေရက်ဘူး xxx စကားတစ်ခွန်း ခြွေကဗျာလေး တစ်ပုဒ်လို xxx နင်လေ အမြဲပြော xxx စိမ်း စိမ်းရက်သူကို လွမ်းနေဆဲပါ xxx နင့်ကို မေ့လို့ မရလို့ ထာဝစဉ် လွမ်းရပြီ xxx ဒီသီချင်းနဲ့ လွမ်းလိုက်ချင်တယ် xxx

"ဇေဇေ"

"....."

"ဟေ့ကောင် ဇေဇေ"

သူ့သီချင်းသံနှင့် သူ မျောရင်း ကောက်စိုက်နေတဲ့ ဇေဇေ သူငယ်ချင်း စောဦးရဲ့ ခေါ်သံကို လုံးဝ မကြားပေ။ သီချင်းသာ ဆိုမြဲတမ်းမို့ စောဦး အသံကို မြှင့်၍ ...

"ဇေဇေ"

"ဟင်"

အကျယ်ကြီးအော်ခေါ်မှ ပဲ ဇေဇေ ကောက်ရိတ်နေတဲ့ လက်တွေ့ကိုရ

ပ်ပြီး လှည့်ကြည့်လေ လျှင်...

"ဇေဇေ"

"ဘာလဲကွ"

"နေက ပူ လာပြီ၊ ဟိုသစ်ပင်ရိပ်မှာ သွားနားရအောင်"

"အချိန်ရှိခိုက် လုံ့လစိုက်တဲ့ ဟေ့ကောင် မနားဘူး၊ မင်းတို့ က နေလေ ကျဲခနဲပူလာတာနဲ့ ကျောပူမခံချင်ဘဲ နားမယ်ဖြစ်ရော၊ တော်တော်လည်း ကြီးပွားဦးမယ့်ကောင်တွေ"

"ခဏလေးပါကွာ၊ လာကွာ ဇေဇေ နားရင်းနဲ့ စကားစမြည်လေး ပြောရအောင်ပါ"

စောဦးကပါ ခေါ်လေသဖြင့်...

"ကဲ နားကွာ နား"

ဇေဇေ သူငယ်ချင်းတွေ ဆန္ဒကို လိုက်လျောပြီး လယ်တစ်ကွက်ကျော်က ပေါက်ပင်အောက်သို့ လာခဲ့ကြ၏။ ပေါက်ပင်အောက်ရောက်တော့ စုထိုင်ကြပြီး ရေသောက်သူကသောက်၊ အောက်ခံဘောင်းဘီ ဒူးကျပါတော့ ပုဆိုးလေးချွတ်ခင်းပြီး အိပ်သူကအိပ်။

စောဦးက ရေသောက်ပြီးနောက်...

"ဇေဇေ"

"ဟင်"

"မင်းက သီချင်းဆို အတော်ကောင်းတယ်သိလား၊ အဆွဲအငင် အဖြတ်အတောက် အားလုံး မှန်နေတာပဲ။ မူရင်းအဆိုတော်ရဲ့ အသံအတိုင်းပဲ ။ မင်း သီချင်းဆိုနေတာကို နားထောင်ရင်း ငါ ဘာဖြစ်သွားလဲ သိလား"

"စိတ်ထဲက ကျိတ်ဆဲရောလား"

"မဟုတ်တာကွာ၊ မရှိတဲ့ ရည်းစားကို လွမ်းသလိုလိုကြီးနဲ့ ငိုချင်သွား တာကွ သိလား။ မင်း ရှေ့ဆက်ဆိုရင် ငါငိုမိမှာ ကျိန်းသေတယ်"

"အဲဒီလောက်တောင်ပဲလား။ အားပေးတဲ့ အတွက် မင်းကို ငါ့မှာ ပါ တာ ကျွေးမယ်"

"ဟမ်...ဘာလဲ"

"သံပရာသီးကိုပြောတာ"

ပြောရင်း ဇေဇေ လွယ်အိတ်ထဲက သံပရာသီးတွေကို ထုတ်လိုက်၏။ ဒီလိုပဲ ကောက်ရိတ်တဲ့ လူတိုင်းလိုလိုက သံပရာသီးဆောင်တတ်ကြသ ည် လေ။ ပြီးတော့ သံပရာသီးနဲ့ တို့ စားဖို့ အချို့က သကြားပါ ယူလာတ တ်ကြသလို အချို့ကျတော့ ဆား အချို့မှုန့်နဲ့ အရောင်တင်မှုန့်ကို ရောစပ်ပြီး ယူ လာတတ်ကြတာ။

အခု ဇေဇေ ယူလာတာက ဆား၊ အချို့မှုန့်နဲ့ အရောင်တင် ရောစပ် ထားခြင်းပါ။

ဒါကို အိတ်သေးသေးလေးနှင့် ထုတ်ယူလာခဲ့တာမို့ စောဦးဆီကို သံ ပရာသီးနှစ်လုံး ကမ်းပေး ရင်း...

"ရော့...မင်းအခွံနွာ"

စောဦး သံပရာသီးနှစ်လုံးကို တံစဉ်နဲ့ ရစ်ပြီး အခွံနွာနေစဉ် ဇေဇေ က သူတံစဉ်ကို ထောင် ကြည့်လေလျှင်...

"ဘာလုပ်တာလဲ"

"တံစဉ်က ကြာတော့ သိပ်မပြတ်တော့ဘူးကွ၊ တံစဉ်မပြတ်တော့ လူ

ပင်ပန်းတာပေါ့"

"မပြတ်ရင် အသစ်ဝယ်ပေါ့ကွ၊ လက်နက်ကောင်းမှ လူသက်သာတာ
၊ ရော့ ...ဒီမှာ အခွံနွာ ပြီးပြီ"

"ဟေ့ကောင်တွေ"

"ဟင်"

"မင်းတို့ ငါ့ကို မကျွေးတော့ဘူးလား"

စားစရာသံကြားတော့ တာတီး အိပ်နေရာမှ ကုန်းထ၏။

"မင်းက ကွမ်းစားတဲ့ ကောင်ဆိုတော့ သံပရာသီးစားနိုင်လို့ လား"

"တစ်စိတ်တစ်လေတော့ အမောပြေစားမှာ ပေါ့ကွ"

"စကားမများ နဲ့ ...ရော့ မျိုစရာရှိတာ မျို"

စောဦးက သံပရာသီးတစ်လုံးကိုခွဲပြီး တစ်ခြမ်းပေးလေတော့ တာ
တီးက အကုန်မယူဘဲ ထပ် စိတ်ပြီး ပြန်ပေးသည် ။ သူက ကွမ်းစား
တော့ သူများ တွေလို အချဉ်များများ မစားနိုင်ဘူးလေ။

"တော်ပြီလား"

"တော်ပြီ"

တာတီးက များများ မစားနိုင်ပေမဲ့ ကျန်တဲ့ နှစ်ယောက်က စားနေ
တာ မြိန်ရေရှက်ရေ။

"အချဉ်ကြိုက်တဲ့ ကောင်တွေက မိုက်ရိုင်းတယ်တဲ့ ။ မင်းတို့ နှစ်
ကောင် တော်တော် အချဉ် ကြိုက်တာပဲ"

"အချဉ်ကြိုက်တဲ့ ကောင် မိုက်ရိုင်းတယ်လို့ မင်းကို ဘယ်သူကပြော

လဲ"

"အပိုတွေ မပြောနဲ့ ၊ တို့ မိုက်ရိုင်းတာ လိမ္မာတာ တစ်ရွာလုံး သိတယ်"

"တစ်ရွာလုံးဆိုလို့ ငါ ပြောရဦးမယ်"

တာတီးက သံပရာသီးစားရင်း ရှုံ့ရှုံ့မဲ့နှင့် ဆိုလေတော့ ဇေဇေ လှည့်ကြည့်ပြီး...

"ဘာလဲ"

"မင်းနဲ့ အိမ်နဲ့အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ ဇေဇေ"

"ဘယ်လိုမှ မလဲလို့ မင်းတို့ ဘာမှ မသိရတာပေါ့၊ လဲရင် သိရမယ် စိတ်ချ။ မင်းတို့ နဲ့ ငါက သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးတွေပဲ ဥစ္စာ၊ ငါကလျှို့ထားပျံ့မလား"

"အဲဒါ မင်းက ဘာလို့ မလဲသေးတာလဲ"

"ဟ...လဲရအောင် ငါ့ခြေထောက်တွေက ဒီလောက် သတိကြီးနေတာကို"

"အကောင်းပြောစမ်းပါ"

"အကောင်းပြောရရင် ငါကအိမ်နဲ့ကို သူငယ်ချင်း မောင်နှမလိုပဲ သဘောထားတာကွ၊ အဲဒီ ထက် ဘာမှ ပိုလို့ မရဘူး"

"သေချာလား"

"ဆယ်ခါပြန် သေချာတယ်"

"မင်း သေချာရင် ငါလိုက်ရမလား"

"ဟင်...မင်းက အိမ္မန်ကို ကြိုက်နေတာလား စောဦး"

"အေး"

စောဦး ပြောတာ တကယ်ပါ။ သူ အိမ္မန်ကို ကြိုက်နေပေမဲ့ အိမ္မန်က ဇေဇေမှ ဇေဇေ ဖြစ်နေလို့ သူ အသာလေး နောက်ဆုတ်နေပေးခဲ့တာ။ ဇေဇေက အိမ္မန်ကို မကြိုက်ဘူးဆိုလို့ ကတော့ အခြား ကောင်တွေကို သူ ငဲ့ညှာနေစရာ အကြောင်းမရှိ။

"အဲဒါစောစောက ပြောရောပေါ့။ မင်း အိမ္မန်ကို တကယ်ကြိုက်ရင် ငါအောင်သွယ်ပေးမှာ ပေါ့ ကွ"

"မင်း တကယ်ပြောတာလား ဇေဇေ"

"တကယ်...တကယ်"

"ဒါဆို လုပ်ပါဦး ဇေဇေရာ၊ မင်းများ အိမ္မန်ကို ပြန်ကြိုက်နေသလား ဆိုပြီး ငါ့မှာ ကြိတ်ခံစား ပြီး နောက်ဆုတ်နေခဲ့တာ၊ အခု မင်းက မကြိုက်ဘူးဆိုတော့ ငါ့အတွက် လုပ်ပေးစမ်းပါ။ အားကိုးပါရ စေကွာနော်"

"ဟင်း...ရောင်းလည်း ရောင်းရမဲ့ရုပ်"

တာတီးက မဲ့ရွဲပြောလေလျှင်...

"ဘာကွ"

"မင်း စဉ်းစားကြည့်လေ၊ အိမ္မန်က တစ်ရွာလုံးမှာ ရှိတဲ့ အပျိုတွေထဲ မှာ အချောဆုံး အလှဆုံး၊ မင်းက ရုပ်မရှိ နှုတ်မရှိကောင် တူသလား တန်သလား"

"ဟေ့ကောင်...မင်း အဲဒီလိုတော့ မပြောနဲ့ ။ မင်းကုသနဲ့ ပပဝတီ ညားကြတာ ဘယ်လိုလုပ် မလဲ"

"မတူတာကို မတုနဲ့ လေ၊ မင်းကုသက ဘုန်းကံရှိတဲ့ ယောက်ျား"

"ငါ့မှာ ရော ဘုန်းကံမရှိဘူးလို့ ဘယ်သူက ပြောနိုင်သလဲ"

"ငါပြောတယ်ကွာ"

"တာတီး...မင်း အချင်းချင်း အဲဒီလောက်တော့ မနှိမ်နဲ့ ဟေ့ကောင်"

"နှိမ်တာ မဟုတ်ဘူး လေ"

"ကဲ...တော်ကြပါတော့ကွာ။ အရည်မရ အဖတ်မရစကားတွေ လျှောက်ပြောမနေကြနဲ့ ။ ဖူးစားပါရင် ရမှာ ပဲ။ အခုလောလောဆယ်က ကျောပူမှ ဝမ်းအေးမှာ ။ ထကြ ဒီလောက်နားရ တော် ရောပေါ့"

ပြောပြီး ဇေဇေက အရင်ထရပ်လိုက်၏။ သူတို့ က ဘဝသမားတွေမို့ အရိပ်ကောင်းတိုင်း ကြာ ကြာနားလို့ မဖြစ်။ တစ်နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့စားရတဲ့ အထဲမှာ အပင်ပန်းခံနိုင်မှ အပိုငွေရှိတာလေ။ ဆယ်လံပတ်လည်ကောက်တစ်ကွက်ကို နှစ်ထောင်မို့ တစ်နေ့နှစ်ကွက်ခွဲ သုံးကွက်ကျအောင် စိုက်ရ တာ ပင်ပန်းပေမဲ့ မညည်းနိုင်။

သားအမိတွေ စားလည်း စား၊ စုလည်း စုရင်း အလုပ်မရှိတဲ့ ရက်တွေ ကျတော့ စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံလေးနဲ့ ပဲ ဝယ်ခြမ်းစားသောက်ရတာ ချမ်းသာတဲ့ ဘဝကိုမပြောနဲ့ ပြေလည်ရုံအဆင့်ရောက် အောင်တောင် မနည်းကြိုးစားနေရသည် ။ တောဒေသမှာ လက်လုပ်လက်စားဘဝနဲ့ ကိုယ်တွေလိုပဲ သံသရာလည်နေကြတာ။

ဒါပေမဲ့...

ဇေဇေက ချမ်းသာခြင်းအစစ်ကို ရထားသူ။ အမေတစ်ခု သားတစ်ခု ဘဝမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာ မချမ်းသာပေမဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုတော့ အပြည့်ရှိသူလေ။

"မင်းကလည်း လောဘကြီးလိုက်တာ ဇေဇေရာ"

"လောဘမကြီးလို့ မရဘူးလေ။ အဲဒီလောက် လောဘတကြီး ရှာဖွေ စုဆောင်းနေတာတောင် ချမ်းသာလို့ လား"

"သိပ်လည်း လောဘမကြီးနဲ့ ဇေဇေ။ တော်ကြာ ကိုယ့်လုပ်စာ ကိုယ် မစားရဖြစ်နေဦးမယ်"

"ကိုယ့်လုပ်စာ ကိုယ်မစားရတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကျန်တဲ့ အမေစားမှာ လေ၊ ကျေနပ်စရာပဲ ဥစ္စာ၊ မိဘကျေးဇူးဆပ်တာ ကောင်းတဲ့ အလုပ်"

ဇေဇေ ထွက်လာခဲ့တော့ ကျန်တဲ့ သူတွေလည်း ပေါက်ပင်ရိပ်ကို စွန့် ခွာခဲ့ကြ၏။

အရိပ်ဆိုတဲ့ သဘာဝကို မောပန်းတုန်း ခဏတာ ဝင်လာနားခိုကြပြီး အမောပြေရင် ကျောခိုင်း စွန့်ခွာ ချန်ထားခံရသည့် အရာ။

"ဟေ့ကောင်တွေ၊ ညနေကျ နေဝင်မှ အိမ်ပြန်မယ်နော်။ အပြန်လမ်း အတွက် လရှိတဲ့ ရက် ကလေးမှာ ကြိုးစားထားမှ "

ဇေဇေ ပြောရင် တာတီးနဲ့ စောဦးက ခေါင်းခါသူတွေမှ မဟုတ်တာ။ ရွာထဲမှာ ကာလသားတွေ အများကြီးရှိပေမဲ့ သူတို့ သုံးယောက်က အခင် ဆုံး အချစ်ဆုံးတွေ။

အခန်း(၄)

"သာဓုကွယ်...သာဓု သာဓု သာဓု။ ခုလို မိဘတွေကို ရှိခိုးကန်တော့ရ တဲ့ အကျိုးကျေးဇူး ကြောင့် ဒီလင် ဒီမယား ရာသက်ပန် စိတ်၏ ချမ်းသာ ခြင်း ကိုယ်၏ ကျန်းမာခြင်းနဲ့ အိုအောင်မင်း အောင် ပေါင်းကြရပါစေကွ ယ်"

"ပေးတဲ့ ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေ"

ဒေါ်မြခင် ဆုတွေပေးပေမဲ့ ဦးသော်ထွေးနဲ့ ဒေါ်ပန်းမြင့်စံတို့ မှာ ခေါင်းသာညိတ်၍ မျက်ရည် ကဝေဝေ။ သူတို့ က သမီးကို ခွဲထုတ်ထည့်ပေး လိုက်ရမဲ့သူတွေဆိုတော့ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှန်းမသိနဲ့ ဟာတာတာ။ ရင် ထဲမှာ ဘယ်လိုပဲမကောင်းပေမဲ့ ကိုယ်တွေသဘောတူတဲ့ လူနဲ့ လက်ထပ် တာဆို တော့...

မိဘတို့ ဝတ္တရားရှိတဲ့ အတိုင်း...

သမီးဖြစ်သူကို မှာ စရာရှိတာတွေမှာ သွန်သင်ဆုံးမစရာရှိတာတွေ ဆုံးမရဦးမည်။

"သမီး"

"ရှင် မေမေ"

"လိမ်လိမ်မာမာနေနော်။ ခင်က ယောက္ခမဆိုပေမဲ့ သမီးအပေါ်မှာ

သမီးရင်းတစ်ယောက်လို ချစ်ရှာတာပါ။ မောင်မင်းထက်အပေါ်မှာ လည်း မဆိုးရဘူး ကြားလား။ အိမ်ထောင်တစ်ခုတည် ဆောက်ပြီးရင် တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် နားလည်ပေးနိုင်ရမယ် သမီးရဲ့ ။ ဒါမှ အိမ်ထောင်ရေး သုခအစစ်ကိုရနိုင်တာ။ စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်တဲ့ အခါရှိရင်တောင် မေမေမှာ တာတွေကို သတိရပေး ပါသမီးရယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ"

"သား"

"ဗျာ"

"သမီးဘက်ကလွန်တာ ပြောမကောင်းတာတွေရှိရင် စိတ်ထဲရှိတိုင်း လျှောက်မလုပ်ပါနဲ့ နော်။ အန်တီတို့ ကိုပြော ကြားလား"

"စိတ်ချပါ အန်တီ။ ကျွန်တော်နဲ့ အိမ်ကြားမှာ အဲဒီလောက်အထိ ဆိုးဆိုးရွားရွား ဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အန်ကယ်လ်တို့ က မိဘဆိုတော့ ဘယ်စိတ်ချပုံမလဲကွာ၊ မဖြစ်ခင်က ကြိုပြီးဆုံးမသွန်သင်ပေးရမှာ မိဘရဲ့ တာဝန်ပဲ မဟုတ်လား"

ဒါလည်း မှန်နေတာပဲလေ၊ မင်းထက်စံကတော့ သူနဲ့ အိမ်တို့ကြားမှာ ဘာပြဿနာမှ မရှိနိုင် ဘူးလို့ ထင်သည် ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆို သူက တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သလို အိမ်ကလည်း ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း မိန်းကလေး မဟုတ်ဘူး လေ။

"ကဲ...သမီး"

"ရှင် ဖေဖေ"

"ဖေဖေတို့ ပြန်လိုက်ဦးမယ်နော်"

ခေါင်းမညိတ် ခေါင်းမခါနှင့် မိဘတွေပြန်မယ်ဆိုတော့ အိမ် မျက်ရည်ကျရပြီ။ ဒါကိုမြင်တဲ့ ရဲဝံ့သူက တစ်ချိန်လုံး ပါးစပ်ပိတ်ပြီး သူများ ပြောသမျှ နားထောင်နေရာမှ အခု အစ်မဖြစ်သူရဲ့ မျက် ရည်တွေကို မြင်တော့...

"မမ"

"....."

"မင်္ဂလာယူတဲ့ နေ့မှာ မမ ငိုစရာလား၊ တို့ က အိမ်ကိုပြန်ကြတာလေ ၊ သေရွာသွားတာမှ မဟုတ်တာ"

"ဟယ်...သားငယ်"

ဒေါ်ပန်းမြင့်စံ သားငယ်၏ စကားကြောင့် မျက်နှာက ပျက်ချင်ချင်။ သားငယ်က အဲဒီလိုလေ။ စကားပြောရင် မဟုတ်ဘွင်းဘွင်း ဟုတ်ဘွင်းဘွင်းနဲ့ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းပြောတတ်တာမှ မဟုတ် တာ။

"မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ သားငယ်"

" မဟုတ်ဘူး လား မေမေရဲ့ ။ ဟိုအိမ်နဲ့ ဒီအိမ် ဖုန်းပဲ ဆက်ဆက်၊ လူကိုယ်တိုင်ပဲလာလာ ရနေ တဲ့ ကိစ္စကို"

"ကဲပါ တော်တော့...လာ ပြန်ရအောင်"

"မေမေ"

သားငယ်ကိုခေါ်ပြီး ဒေါ်ပန်းမြင့်စံတို့ လင်မယား ထထွက်လာခဲ့တော့ အိမ်က လိုက် လာပြီး မိခင်၏ လက်မောင်းသားကို ဆုပ်ကိုင်ထားကာ မျက်ရည်တွေ ကျနေလေလျှင် မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဘာ

တွေခကုန်မှန်းမသိ။

"ဘာလို့ ငိုရတာလဲ သမီးရယ်။ မငိုနဲ့ နော်...တိတ်တော့"

သမီးမျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးနေချိန်မှာ ...

"တွေ့လား မေမေ၊ သားပြောတော့ မေမေက လွန်တယ်ထင်သေးတယ်။ မမ အဲဒီလို ငိုနေ တော့ အစ်ကိုမင်းထက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ ပေါ့"

"အိမ်"

ပြောနေရင်း မင်းထက်စံပါ အနားရောက်လာကာ...

"လူကြီးတွေ စိတ်မကောင်းဖြစ်အောင် ဘာလို့ ငိုနေရတာလဲ အိမ်ရဲ့ ။ အန်တီတို့ စိတ်ချမ်းသာ လက်ချမ်းသာပြန်ပါစေကွာ...နော်"

ဒေါ်ပန်းမြင့်စံ သမီးလက်ကို ဖယ်ချလိုက်ပြီး...

"မေမေတို့ သွားတော့မယ်။ သား...အန်တီတို့ သွားမယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ"

ကျောမခိုင်းချင်ပေမဲ့ သမီးကို ကျောခိုင်းလိုက်ရ၏။ သား သမီးနဲ့ မိဘဆိုတာ ဇရပ်နဲ့ ခရီး သည် လိုပါပဲ။ မိဘရင်ခွင်ဆိုတာ သားသမီးတွေ အမောဖြေဖို့ နားခိုတဲ့ ဇရပ်အို။ သားသမီးကတော့ အချိန်တန်ရင် ဇရပ်အိုကို စွန့်ခွာသွားတဲ့ ခရီးသွားဧည့်သည် ပဲပေါ့။

"အိမ်"

"ဟင်"

"အိမ် ကိုနဲ့ လက်ထပ်ရတာကို မပျော်ဘူးလားဟင်"

အိမ် သူ့ကို ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်ပြီး...

"ကို ဘာလို့ အဲဒီလို မေးတာလဲ"

"အိမ်က ငိုနေတော့လေ"

"ဘာဆိုင်လို့ လဲ ကိုရဲ့ ။ ကိုယ်ချစ်တဲ့ သူနဲ့ လက်ထပ်ရလို့ ပျော်တာ က တခြား။ မိဘနဲ့ ခွဲရလို့ ဝမ်းနည်းတာက သက်သက်ပဲဥစ္စာ"

မင်းထက်စံ မေမေ ထိုင်နေသေးလားလို့ လှည့်ကြည့်တော့ မေမေက မရှိတော့။ အပေါ်ထပ်ကို တက်သွားပြီဖြစ်မှာ ပေါ့။

"အိမ် ပျော်အောင် ကို လုပ်ပေးမယ်လေ"

"ဟင်...ဘယ်လိုလုပ်ပေးမှာ လဲ"

"ဒီလိုလေ"

"အယ်"

အိမ် ပါးပြင်လေးဆီမှာ နွေးခနဲဖြစ်သွားလျက် ရင်ခုန်သံတွေကလည်း ပရမ်းပတာ။ ပြီးတော့ သူက အိမ် လက်ကလေး ကိုဆွဲပြီး အပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့ကြရာ အခန်းထဲကိုရောက်တော့...

"လာ ဒီမှာ ထိုင်"

သူက အရင်အိပ်ရာပေါ်ထိုင်ချပြီး အိမ်ကိုခေါ်တော့ ရှက်မျက်နှာလေး ရဲရဲနှင့် သူ့လက်ကို ဖယ် ချကာ...

"အိမ် အဝတ်လဲဦးမယ်လေ ကိုရဲ့ "

"ပြီးမှ လဲလည်း ရတာကို"

"မရဘူး...ဒီမှာ အိုက်စပ်နေပြီ"

"ကဲ...ဒါဆိုလည်း လဲဗျာ"

"လဲဗျာဆိုပြီး ကိုက အပြင်ခဏထွက်ပေးလေ"

"အိမ်ကကွာ ခုထိ သူစိမ်းဆန်တုန်းပဲ။ ကိုနဲ့ အိမ်က ချစ်သူရည်းစား မဟုတ်တော့ဘူးလေ။ လင်မယားဖြစ်နေပြီပဲ ဥစ္စာ၊ အပြင်ထွက်ပေးစရာ လိုလို့ လား"

"လိုတာပေါ့၊ အိမ် ရှက်တယ် ကိုရဲ့ ။ ကိုက လိမ္မာပါတယ်၊ အပြင်ခ ဏထွက်ပေးနော်"

"ပြဿနာပဲ...ဒီလောက်ရှက်တတ်နေရင် ကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ အိမ်"

"ကိုနော်"

"ဒီတစ်ခါတော့ ထားတော့။ နောက်ထပ်တော့ မရဘူးနော်။ လင်မ ယားချင်းကို ရှက်နေသေး တယ်။ ပြီးမှ တွေ့ဦးမယ်"

ပွစိပွစိပြောရင်း မင်းထက်စံ အပြင်ထွက်သွားလေ၏။ သူက ဆရာဝန်ဆိုတော့ မဆန်းပေမဲ့ အိမ်ကတော့ အရှက်ကြီးသူပီပီ ဝတ်တာတောင် ခေတ်မီပေမဲ့ လုံခြုံမှုရှိမှ ။ အတိုအပြတ် အကျပ်တွေ ဝတ်ရမှာ ကို စိတ်မလုံပေ။

"အိမ်"

"ဟင်"

သူ ပြန်ဝင်လာတာကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် အိမ် ပျာပျာသလဲဖြစ်ကာ တဘက်စောင်ကို ဆွဲမိ ဆွဲရာ ဆွဲခြုံလိုက်ပြီး...

"ကို ဘာလို့ ပြန်ဝင်လာတာလဲ၊ ဒီမှာ မပြီးသေးဘူးလေ"

"မပြီးသေးဘူးလား"

"မပြီးသေးဘူး"

"ကြာလိုက်တာကွာ၊ ကဲ...မပြီးသေးရင် လဲ၊ ကိုယ်လည်း အဝတ်လဲရဦးမယ်။ ကျောချင်းခိုင်း ပြီး လဲကြတာပေါ့။ စိတ်ချ ကို လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘူး"

"သေချာတယ်နော်"

"သေချာတယ်"

"ဒါဆို ပြီးရော"

ပူပူနွေးနွေး လင်မယားနှစ်ယောက် အဝတ်လဲနေကြတာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လုံးဝ လှည့်မကြည့်။ သစ္စာကြီးလိုက်တဲ့ မျက်လုံးတွေ။ အားလုံးပြီးသွားပြီဆိုမှ ...

"အိမ်...ကို လှည့်ကြည့်လို့ ရပြီလား"

"ရပြီ...ရပြီ"

ရပြီဆိုတာနဲ့ အိမ်ဆီသို့ ရောက်သွားပြီး ပခုံးလေးကို ဖက်လိုက်ကာ

...

"ဒီလောက်ရှက်တတ်တဲ့ ကောင်မလေး တွေ့မယ်"

"ဘာလုပ်မှာ လဲ"

"သိချင်လား"

"ဟင့်အင်း"

"မရဘူး။ မသိချင်လည်း သိရမယ်။ အိမ် ကိုကို ချစ်တယ် မဟုတ်"

လား"

"ချစ်တယ်လေ"

"ချစ်ရင် ကိုနဲ့ ပတ်သက်သမျှ ဘယ်အရာမဆို အားလုံးကို လက်ခံနိုင်ရမှာ ပေါ့။ လာခဲ့"

ချစ်လို့ မှ လက်ထပ်ခဲ့ကြပြီးပြီဆိုတော့ အိမ် သူ့ရင်ခွင်ထဲကနေ ရုန်းထွက်ပါတော့မလား။ ခင်ပွန်း၏ အနမ်းတွေအောက်မှာ မိုးစက်မိုးပေါက်တွေကြားက ပန်းပွင့်လေးလို၊ နှစ်ကိုယ်ကြည်ဖြူ ချစ်ရည်တူမျှကြလို့ ...

"ကို"

"ဟင်"

"ကိုနဲ့ အိမ်ကြားမှာ ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးပဲ ရှိလာရှိလာ နားလည်မှုတွေနဲ့ ဖြေရှင်းကြမယ် နော်။ အိမ်အပေါ်မှာ ကို မရက်စက်ပါနဲ့ "

"ချစ်လို့ ယူထားတာ ရက်စက်စရာ ဘာအကြောင်းရှိလို့ လဲ အိမ်ရဲ့ ။ စိတ်ချ... အိမ်က ကိုရဲ့ ကမ္ဘာ၊ ကိုရဲ့ ဘဝ ဖြစ်စေရမယ်"

"ကိုကို အိမ် ယုံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့"

"ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ"

"ကံကြမ္မာကို အိမ် မယုံရဲလို့ ပါ"

"အိမ် ရယ်"

မင်းထက်စံ အိမ်ကို ပို၍ တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်မိ၏။ သူက ကိုယ့်ထက် ငယ်ရွယ်သူ ဆိုတော့ ကိုယ့်လောက် ဘယ်ရင့်ကျက်ဦးမှာ လဲ။ ဒါကြောင့် ကြံဖန်တွေးပြီး အားငယ်သလို ဖြစ်နေ မှာ ပေါ့။
